

AlltKännsSåLångtBortaNu

Jag sa till mig själv
för två månader sedan
att glömma dig.
(Men det är svårt glömma,
när man minns hur det kändes
när du fanns här brevid)

Detta kan inte vara slutet,
detta kan inte vara slutet på vår tid.
(Det får inte vara)

Allt är så långt borta nu,
även du.
(Jag ropar efter dig,
kan du svara)
Känns som att min själ går
treochenhalmeter bakom mig.
(Skrattar åt allt som jag borde gjort)

Mitt hjärta kastade jag i öresund,
medans jag tittade på
sjönk det fort.
(Sjönk så långt ner det bara går)

Hör fortfarande mina hjärtslag.
Men utan dig är mitt hjärta
något jag inte når.
(Försökt nå,
få ett stadigt tag)

Vi är i livets match båda två,
fast inte längre i samma lag.
På olika plats i livet gör vi en insats.
(Men bara jag som fortfarande har ångest över saker som kunde blivit och ord som borde sagts)

Ps. Öresund är nu tyst,
eftersom hjärtslagen fick inget
utrymme för plats.

Texten är utskriven från Poeter.se

